

Dosarul nr. 2ra-1458/18

Prima instanță: (Judecătoria Bălți, sediul Sîngerei) Hr. Craveț
Instanța de apel: (Curtea de Apel Bălți) E. Bejenaru, A. Toderăș, A. Albu

ÎNCHEIERE

12 septembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătoriai

Iulia Sîrcu
Luiza Gafton
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Jechiu Ghenadie reprezentat de avocatul Pralea Grigore,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Jechiu Ghenadie împotriva Liubei Jechiu cu privire la partajarea bunurilor proprietate comună în devălmășie,

împotriva deciziei din 03 aprilie 2018 a Curții de Apel Bălți, prin care s-a respins apelul declarat de Jechiu Ghenadie reprezentat de avocatul Pralea Grigore și menținută hotărârea din 28 noiembrie 2017 a Judecătoriai Bălți, sediul Sîngerei,

c o n s t a t ă :

La 23 martie 2017 Jechiu Ghenadie a depus cerere de chemare în judecată împotriva Liubei Jechiu cu privire la partajarea bunurilor proprietate comună în devălmășie.

În motivarea acțiunii, Jechiu Ghenadie a menționat că la 27 decembrie 2014 a încheiat căsătoria cu Jechiu Liubovi.

A relatat că după încheierea căsătoriei au închiriat un apartament în orașul Bălți, ulterior acest apartament urma să fie procurat în rate.

Reclamantul a specificat că a fost nevoit să plece la muncă peste hotarele țării, transmițând pârâtei câte 10 000 ruble rusești lunar.

De asemenea, a reiterat că la 25 mai 2015 a transferat pe numele pârâtei suma de 4 150 ruble rusești, la 26 mai 2010 suma de 5 035 ruble rusești și 4 170 euro, la 10 iunie 2015 suma de 5 000 ruble rusești, iar în total suma de 14 185 de ruble rusești și 4 170 de euro.

A invocat că pârâta a depus cerere de chemare în judecată cu privire la desfacerea căsătoriei, iar la 14 septembrie 2015 căsătoria a fost desfăcută.

Reclamantul Jechiu Ghenadie a solicitat partajarea bunurilor proprietate comună în devălmășie și anume câte ½ din sumele bănești și bunurile materiale acumulate în perioada căsătoriei în sumă totală ce 46 700 lei, 14 185 de ruble rusești și 4 170 de euro. De asemenea, a solicitat încasarea cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 2 500 lei.

Prin hotărârea din 28 noiembrie 2017 a Judecătorei Bălți, sediul Sîngerei acțiunea depusă de Jechiu Ghenadie a fost respinsă.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că transferul bănesc din 23 mai 2015 în sumă de 4 150 de ruble rusești a fost efectuat de către Glavan Serghei și nu de către Jechiu Ghenadie.

Totodată, instanța a concluzionat că transferurile bănești în sumă de 14 185 de ruble rusești și 4 170 de euro au fost destinate cheltuielilor curente, pentru întreținerea familiei și nu în scopul acumulării mijloacelor bănești pentru a fi ulterior investite în anumite bunuri.

Prin decizia din 03 aprilie 2018 a Curții de Apel Bălți s-a respins apelul declarat de Jechiu Ghenadie reprezentat de avocatul Pralea Grigore și menținută hotărârea din 28 noiembrie 2017 a Judecătorei Bălți, sediul Sîngerei.

La 28 mai 2018 prin intermediul oficiului poștal Jechiu Ghenadie reprezentat de avocatul Pralea Grigore a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel și a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești cu emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie admisă.

Recurentul Jechiu Ghenadie, în motivarea recursului a menționat că instanțele de judecată la examinarea cauzei au aplicat eronat normele de drept material, astfel fiindu-i încălcat dreptul la proprietate, garantat de art. 1 Protocol 1 la Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Bălți a emis dispozitivul deciziei la 03 aprilie 2018, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 28 mai 2018, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra

inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Jechiu Ghenadie reprezentat de avocatul Pralea Grigore, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Jechiu Ghenadie reprezentat de avocatul Pralea Grigore.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Iulia Sîrcu

judecătorii

Luiza Gafton

Dumitru Mardari